

Živá viera rodičov

Nedávno som mal možnosť jedného celkom náhodného, no pre mňa, podnetného rozhovoru s jedným našim spolubratom. Rozprávali sme sa o pochode po stopách rodákov zo Sasinkova a Pastuchova do Nových Sadov, kam dochádzali celé rodiny v čase i v nečase, v zime i v lete na Služby Božie, a aj na konfirmačnú prípravu. A nebolo to iba tak, že idem do vedľajšej dediny. Z Pastuchova to je okolo 12 km a zo Sasinkova ešte podstatne viacej. A tiež, nebolo to iba tak, že si sadnem do auta a frčím, ale pekne na voze alebo pešo. Niekoľko hodín!

Následne mi napadlo jedno porovnanie. Vtedy neboli v Sasinkove ani v Pastuchove kostoly (podobne to platí aj pre Hlohovec a dochádzanie do Horných Zeleníc), a predsa ľudia mali potrebu pre posilnenie života viery obetovať kus zo svojho pohodlia a šli. Rodičia, starí rodičia, ale aj deti. Jednoducho šli. Je mi jasné, že deťom sa vždy nechcelo, a mnohokrát to bolo aj o tom, že nediskutujeme a ideme do kostola, či na prípravu. No podstata zostala rovnaká: deti videli svojich rodičov, ktorí sa vychystali do sviatočného a šli. Deti nasledovali svojich rodičov! Nie, že rodičia posielali deti, ale šli spolu. Deti videli príklad svojich rodičov, a tak ich viera bola živená svedectvom a príkladom starších.

Záver rozhovoru bol, že dnes máme kostoly všade a mnohí majú do nich skutočne blízko, a predsa zostanú doma a uprednostnia svoje pohodlie, či iné veci. Boh a viera už nie je prioritou. Máme Ho na dosah, a predsa neprejdeme ani len kúsok, aby sme aspoň 1 hodinu v týždni strávili v spoločenstve bratov a sestier pri Božom Slove. Žiaľ, aj tá hodina do týždňa je pre nás stratou času...

Zo svojej pastorálnej, učiteľskej ale aj rodičovskej praxe si uvedomujem jednu veľmi vážnu vec, pre ktorú píšem nasledovné riadky. Ňou je príklad rodičov.

Rodičia, ktorí sa spolu s deťmi modlia a deti vidia ich vieru, sú silnou motiváciou a veľkým svedectvom. Ak rodič ráno s dieťaťom aspoň pár slovami a krátkučkým požehnaním odchádza do školy, dieťa nielenže pociťuje jeho lásku, ale aj jeho vieru, a cez ňu lásku nášho Pána Ježiša Krista. Ak rodič za všetko ďakuje Pánu Bohu, za každú maličkosť spolu so svojím dieťaťom, tak si dieťa uvedomuje, že nič nie je samozrejmosťou, ale že všetko je Boží dar, daný nám z lásky a milosti, pretože Pán sa o nás stará a záleží Mu na nás. Ak rodič prosí a všetko, čo prežíva vkladá do Božích rúk, spoločne so svojimi deťmi, ukazuje svoju vieru a dôveru, že aj keď nevieme, čo a ako bude, aj keď nevieme, ako sa zariadiť, predsa je nad tým všetkým mocný Boh a Jemu ide iba o naše dobro, hoci ho momentálne nevidíme, nezakúšame. Hoci sme v skúškach, predsa je s nami a neopúšťa nás tak, ako neopustil ani trpiaceho Jóba. Napokon večer, keď si s dieťaťom čítame Biblické príbehy (a je možné zohnať rôzne, veľmi pekne ilustrované Biblie, dokonca aj Biblie s aplikáciami), dieťa počúva Božie Slovo z úst rodičov a vidí, že sám rodič prežíva hĺbku týchto slov, spolu si ich vysvetľujú a nie je to iba rozprávka na dobrú noc. Nie, je to posunutie hĺbky Božieho Slova do našich životov, a tiež možnosť spraviť si krátku večernú reflexiu, aký bol môj deň a či nejdem spať s nevyznanými hriechmi, s neodpustením, so zlobou, s rozdelením a porušením vzťahov a ďalšími diablovými nástrahami, ktoré majú zničiť lásku, spoločenstvo a jednotu medzi nami.

Ďalej, ak rodičia idú spolu s dieťaťom na Služby Božie do kostola, dieťa vidí, že vieru je nutné prežívať v spoločenstve, že to nie je iba „moja súkromná vec“, ale je to spoločne vyznávaná viera bratov a sestier. A spoločne dosvedčovaná viera bratov a sestier je naším základným kresťanským poslaním. My všetci spoločne sme misionármi... v rodinách, na pracovisku, v škole a kdekoľvek si nás Pán pošle. Viera nie je hodinová záležitosť v kostole, a za jeho bránou sa končí. Práve za jeho bránou sa začína naše misijné pole. V kostole, na Službách Božích, na Detskej besiedke sa máme spolu radovať z vykúpenia a z prítomnosti pri Pánovi Ježišovi Kristovi. Máme sa spolu modliť, prosiť, ďakovať, oslavovať Pána a vzdávať Mu vďaka za všetko, čo pre nás robí a po tomto radostnom povzbudení, po opätovnom spoznaní, že vo viere nie sme sami, ideme von konať svoje misijné poslanie.

Začína sa v rodine, podľa toho, čo som písal vyššie, pokračuje u príbuzných, až po každé jedno miesto a spoločenstvo, v ktorom sa ocitneme. A samozrejme, môžeme si nájsť oveľa viacej ciest, ako budeme príkladom pre svoje deti vo svojich rodinách. Nielen v ľudskej láske, ale aj v láske k Pánovi. Nielen v ľudských vzťahoch, ale aj vo vzťahu k Pánu Bohu. A tu platí jedno. Toto je moje výsostné právo rodiča a kresťana, byť svedkom viery pre svoje dieťa (dokonca prv, než sa narodí). Nikto ma v tomto práve nemôže zastúpiť! Áno, mnohí ma môžu podporiť, napríklad starí rodičia, rodičia iných detí, farár, učiteľ besiedky a iní, ale nikto ma nemôže zastúpiť! Vždy to totiž budem ja, ako rodič a kresťan, ktorý sa budem zodpovedať za to, ako som vychovával (nevychovával) svoje dieťa. Akým som mu bol (nebol) príkladom vo všetkom. Čo som zasial (nezasial) do jeho života... Vždy to budem v prvom rade ja a moja úloha, ktorú si buď plním, alebo zanedbávam.

Pamätajme na to, že deti sú veľmi na to, aby videli naše slová prenesené do života. Zbytočne im budem hovoriť o tom, ako sa majú modliť, prosiť Pána a dôverovať Mu, keď to sám nebudem robiť. Keď budem nahnevaný na Pána Boha, prečo to a to dopustil. Deti nasledujú príklad, ktorý vidia, žiaľ, nielen ten dobrý, ale aj

ten zlý. Viem však, že každý z nás je hriešnikom, čo robí chyby a nie vždy sa správne rozhodne a zachová. Aj to môže byť dobrou lekciou pre dieťa. Ono totiž potrebuje vidieť, že nie sme dokonalí, lebo aj ono spraví počas dňa mnoho chýb a dopustí sa hriechov. Pán Boh to všetko vidí, ale je tu, aby nám odpustil a dal ďalšiu šancu. No je na nás, či svoje nesprávne slová, skutky ľutujeme a prosíme Ho o odpustenie. A skúsme to dieťaťu vysvetliť, priznať pred ním, že aj my sa mýlime, sme hriešni, a ak je to potrebné, poprosme aj dieťa o odpustenie. Ale v prvom rade vyznávajme všetko Pánu Bohu v modlitbe a nehanbime sa to urobiť aj pred dieťaťom.

Mnohokrát mám pocit, že rodičia, ak si spomenú na to, že v krste dali „akýsi sľub“, tak to riešia prihlásením detí na Náboženskú výchovu, či na konfirmačnú prípravu s pocitom, že svoju zodpovednosť delegovali na farára, či konkrétneho vyučujúceho, a ak to dieťa „nezíska“ vieru v škole, či na príprave, tak potom je to chyba farára, pretože oni sa na neho spoľahli, že ich deti privedie ku viere. Hovorím nie a opakujem nie! Nik nemôže svoje výsostné právo delegovať ďalej a tým ospravedlniť svoju nečinnosť a možno mnohé zanedbané a stratené roky. Tým nič nevyrieši, naopak, môže to ešte zhoršiť, pretože ak má potom ten farár, či učiteľ na dieťa rôzne požiadavky, a hovorí mu o tom, čo v skutočnosti má to dieťa prežívať v duchovnom živote, že Boh má voči nemu aj určité vážne požiadavky, s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou narazí na odpor, pretože tomu dieťaťu je to cudzie a vzdialené.

Kde sa však stala chyba? Pri farárovi, či učiteľovi v škole, alebo na besiedke, že oni majú požiadavky a dieťa ich jednoducho neprijíma? Chyba sa stala v základe. V zanedbanom príklade viery rodičov. Dieťa videlo svojich rodičov, že viera pre nich samotných nie je prioritou, že vzťah k Pánovi je zanedbateľný, a tak aj oni samé nasledujú túto ľahostajnosť! Nič iné od nich čakať nemôžeme...

Avšak, vždy je riešenie. Ak tieto slová prijímame do života s pokorou, ako svedectvo z viery a pre vieru, ak si uvedomujeme, že ako rodičia prehliadame, či už pre iné veci, či už pre iné priority vzťah k Pánu Bohu a naše svedectvo živej viery pred deťmi, potom je cesta, ako to zmeniť. Dokonca aj v neskoršom veku detí, hoci vtedy je to už naozaj ťažké. Tým svedectvom bude naše jasné obrátenie sa k Pánovi, zanechanie všetkých pomínuteľných „priorít“ a hľadanie najprv kráľovstva Božieho, aby nám všetko ostatné (podstatné pre náš život a životy našich detí) mohlo byť pridané. To je to prvé a rozhodné prijatie ponuky Pána Ježiša Krista, ktorý stojí pri dverách nášho srdca, klope a čaká kým Mu otvoríme. Ak nám dal práve dnešný deň, ak nám dal práve túto možnosť, že toto všetko smieme spoznať, potom nám dá aj všetko potrebné, aby sme urobili ten rozhodný krok živej viery a otvorili Mu svoje srdce, svoj život, svoje pohodlie, a urobili Ho Pánom vo všetkom s prosbou o odpustenie a neustálu zmenu života k lepšiemu.

Prvý krok je teda rozhodnutie sa pre Pána, a je prvým svedectvom pre všetkých, aj pre naše deti. A tým druhým krokom je zostať vernými tomuto rozhodnutiu aj napriek odmietnutiu okolia, či samotných detí. Diabol si bude hľadať všetko možné, len aby spochybnil správne rozhodnutie a rozdelil vzťahy medzi ľuďmi. Vytrvajme, nie sme v tom sami, práve preto je tu pre nás spoločenstvo bratov a sestier, zhromaždené v modlitbách, aby sme spolu niesli svoj údel a podporovali sa skúsenosťami, pomocou, modlitbami, či konkrétnymi skutkami, ktoré budú potrebné v danej situácii. Všetko sa dá. Aj zmeniť život, aj zostať verným v novom živote. Je to nielen pre naše spasenie, ale je to svedectvo živej viery pre naše deti, a možno aj pre iných.

A čo je najlepšie, čo môžeme ako rodičia dať svojim deťom? Samozrejme, že sa snažíme dieťaťu zabezpečiť kvalitné vzdelanie, a aby mu po materiálnej stránke nič nechýbalo. Samozrejme, že sa snažíme aj o mnohé iné. Ale našou prvoradou povinnosťou, a aj obrovskou výsadou je žiť životom viery a byť deťom príkladom, ukazovaním na Pána Ježiša Krista. Ak budeme smerovať k Pánovi, aj oni sa v živote rozhodnú nasledovať Ho. A toto Pán Boh odmení, verme, že uvidíme ovocie! Napríklad tým, že môžu prísť chvíle, kedy to budú práve naše deti, ktoré nás povzbudia, budú sa za nás modliť, podržia nás vo viere a vo chvíľach pádov nás podržia. Áno, aj tak sa môže situácia otočiť, a my spoznáme, že náš zápas a celoživotné úsilie nebolo zbytočné.

„Tým sa oslavuje môj Otec, keď prinášate veľa ovocia a stanete sa mi učeníkmi.“ J 15, 8

„A tak bratia moji milovaní, buďte pevní, neklátiví, rozbojujte sa stále v diele Pánovom vediač, že vaša námaha nie je márna v Pánu.“ 1 K 15, 58